

Sygn. akt III APo 7/18

POSTANOWIENIE

Dnia 5 czerwca 2018 r.

Sąd Apelacyjny w Białymstoku, III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: SSA Alicja Sołowińska (spr.)

Sędziowie: SA Bożena Szponar – Jarocka

SO del. Danuta Zdzisława Poniatowska

Protokolant: Magda Małgorzata Gołaszewska

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 23 maja 2018 r. w B.

sprawy obwinionego A. K.

z udziałem Okręgowego Rzecznika Odpowiedzialności Zawodowej (...) Okręgowej Izby (...)

na skutek odwołania obwinionego A. K.

od postanowienia Krajowego Sądu Dyscyplinarnego Polskiej Izby Inżynierów Budownictwa z dnia 21 lutego 2018 r. sygn. akt KSD/19/17

postanawia:

odrzuć odwołanie.

SSO del. Danuta Zdzisława Poniatowska SSA Alicja Sołowińska SSA Bożena Szponar – Jarocka

Sygn. akt III APo 7/18

UZASADNIENIE

Krajowy Sąd Dyscyplinarny Polskiej Izby Inżynierów Budownictwa postanowieniem z 21 lutego 2018 r. uchylił orzeczenie Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego (...) - (...) Okręgowej Izby (...) z 20 września 2017 r. w całości i przekazał temu sądowi sprawę do ponownego rozpoznania. Krajowy Sąd Dyscyplinarny Polskiej Izby Inżynierów Budownictwa stwierdził przede wszystkim, że Okręgowy Sąd Dyscyplinarny nie ocenił podstawowego dowodu w sprawie, jakim jest opinia techniczna wydana przez obwinionego A. K., ani nie zestawiał tego dowodu z pozostałymi dowodami zebranymi w sprawie.

A. K. wniósł odwołanie od tego orzeczenia. Zaskarżył orzeczenie w całości. Zarzucił Krajowemu Sądowi Dyscyplinarnemu pominięcie istotnych okoliczności w trakcie rozpoznawania sprawy, a następnie wniósł o zmianę zaskarżonego orzeczenia poprzez podtrzymanie orzeczenia Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego.

Krajowy Sąd Dyscyplinarny Polskiej Izby Inżynierów Budownictwa wniósł o oddalenie odwołania.

Sąd Apelacyjny zważył:

Stosownie do art. 54 ust. 4 Ustawy z 15 grudnia 2000 r. o samorządach zawodowych architektów oraz inżynierów budownictwa (tekst jedn. Dz.U. z 2016 r., poz. 1725), od orzeczenia Krajowego Sądu Dyscyplinarnego w

sprawach odpowiedzialności dyscyplinarnej przysługuje obwinionemu, okręgowemu rzecznikowi odpowiedzialności zawodowej lub Krajowemu Rzecznikowi Odpowiedzialności Zawodowej prawo wniesienia odwołania do właściwego ze względu na miejsce zamieszkania obwinionego sądu apelacyjnego - sądu pracy i ubezpieczeń społecznych, w terminie 14 dni od dnia doręczenia na piśmie rozstrzygnięcia wraz z uzasadnieniem. W myśl § 18 ust. 1 i 2 Rozporządzenia Ministra Infrastruktury z 31 października 2002 r. w sprawie szczegółowych zasad i trybu postępowania dyscyplinarnego w stosunku do członków samorządów zawodowych architektów, inżynierów budownictwa oraz urbanistów (Dz.U. z 2002 r., Nr 194, poz. 1635, zwanego dalej jako „rozporządzenie”) rozstrzygnięcia sądu dyscyplinarnego zapadają w formie orzeczeń lub postanowień, z tym że orzeczenia mogą być wydawane jedynie na rozprawie. Orzeczenia przewidziane są dla rozstrzygnięć merytorycznych, czyli rozstrzygających kwestię winy i ewentualnie kary. Natomiast postanowienia rozstrzygają o kwestiach formalnych, czyli dotyczą toku postępowania. § 19 ust. 1 rozporządzenia wymienia następujące decyzje procesowe sądu dyscyplinarnego pierwszej instancji, które mają formę postanowienia: 1) umorzenie postępowania; 2) zawieszenie postępowania; 3) przekazanie sprawy rzecznikowi odpowiedzialności zawodowej w celu uzupełnienia postępowania wyjaśniającego. Ponadto ustęp 2 § 19 rozporządzenia wskazuje, że na postanowienia wymienione w punkcie 1 i 2 przysługuje zażalenie.

Zgodnie z § 41 rozporządzenia w postępowaniu odwoławczym stosuje się odpowiednio przepisy o postępowaniu przed sądem dyscyplinarnym pierwszej instancji. W ocenie Sądu Apelacyjnego oznacza to, że skoro w myśl § 19 ust. 1 pkt 3 rozporządzenia przekazanie sprawy rzecznikowi odpowiedzialności zawodowej w celu uzupełnienia postępowania wyjaśniającego następuje w formie postanowienia, to stosując odpowiednio ten przepis w postępowaniu przed sądem drugiej instancji, właściwą formą dla uchylenia zaskarżonego orzeczenia i przekazania sprawy sądowi dyscyplinarnemu pierwszej instancji do ponownego rozpatrzenia jest także postanowienie. Uznać należy, że forma ta jest właściwa dla rodzaju rozstrzygnięcia. Kodeks postępowania cywilnego i Kodeks postępowania karnego taki rodzaj rozstrzygnięcia sądu drugiej instancji zrównuje, co do zasady, pod względem formy i wymogów co do przeprowadzenia rozprawy z orzeczeniami zmieniającymi i „utrzymującymi w mocy” wyrok sądu pierwszej instancji. Nie jest to jednak argument przesądzający. Niewątpliwie uchylenie orzeczenia nie jest merytorycznym rozstrzygnięciem o winie i karze, lecz rozstrzygnięciem dotyczącym głównie toku postępowania. Nie ma zatem przeszkód, aby przypisać prymat wykładni na gruncie samego rozporządzenia, to jest odpowiednio zastosować § 19 ust. 1 pkt 3 w zw. z § 41 rozporządzenia.

Ustawa nie przewiduje możliwości wniesienia odwołania od postanowienia. Powoduje to potrzebę rozważenia, czy w sprawie odwołania od postanowienia Krajowego Sądu Dyscyplinarnego przysługuje droga sądowa.

Sprawa z odwołania od postanowienia Krajowego Sądu Dyscyplinarnego nie jest sprawą cywilną w rozumieniu art. 1 k.p.c. W myśl tego przepisu Kodeks postępowania cywilnego normuje postępowanie sądowe w sprawach ze stosunków z zakresu prawa cywilnego, rodzinnego i opiekuńczego oraz prawa pracy, jak również w sprawach z zakresu ubezpieczeń społecznych oraz w innych sprawach, do których przepisy tego kodeksu stosuje się z mocy ustaw szczególnych (sprawy cywilne). Na podstawie art. 54 ust. 5 Ustawy z 15 grudnia 2000 r. o samorządach zawodowych architektów oraz inżynierów budownictwa Kodeks postępowania cywilnego stosuje się do rozpoznania odwołania. Tylko zatem w sytuacji, kiedy przysługuje odwołanie (od orzeczenia sądu drugiej instancji) można uznać, że sprawa taka ma charakter sprawy cywilnej w rozumieniu art. 1 k.p.c.

Odwołanie od postanowienia nie jest sprawą cywilną. Przyjmuje się, że gdy podmiot inicjujący postępowanie wybrał niewłaściwą drogę (tj. skierował do sądu w postępowaniu cywilnym sprawę należącą do kompetencji innego organu), to nie ma wówczas drogi sądowej. W niniejszej sprawie Krajowy Sąd Dyscyplinarny uchylił orzeczenie Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego i przekazał temu sądowi sprawę do ponownego rozpoznania. Po uchyleniu tego orzeczenia sprawa należy do kompetencji Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego w O. (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z 12 maja 2016 r. IV CSK 529/15 i glosa Joanny Misztal-Koneckiej do tego wyroku, OSP z 2017 nr 6 poz. 58). Występuje czasowa niedopuszczalność drogi sądowej. Odwołanie do sądu powszechnego (sądu apelacyjnego) w tej sprawie nie przysługuje, dopóty dopóki nie zostanie wyczerpany tryb w postępowaniu dyscyplinarnym (zob. np. postanowienie Sądu Najwyższego z 30 marca 2011 r., III CZP 3/11, Biul. SN 2011 nr 9, s. 9).

Zasadność odrzucenia odwołania potwierdza stanowisko Sądu Apelacyjnego w Poznaniu wydane w sprawie o sygnaturze akt III APo 2/10 (zob. uzasadnienie tego sądu w sprawie III APo 6/14, LEX nr 1711513).

W tym stanie rzeczy na podstawie art. 199 § 1 pkt 1 k.p.c. orzeczono jak w postanowieniu.

SSO del. Danuta Zdzisława Poniatowska SSA Alicja Sołowińska SSA Bożena Szponar-Jarocka